

verus natus est filius, cui Odoni Antonio nomē indidit, eū ob scelestā vitam eū Vrbinates interemissent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatū conscendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lōgē feliciter ei, quān his de quibus est dictū, fauente fortuna: nā vt Vrbinates Odonis scelus in se irritauerat, ita propter virtutis magnitudinē, Federicū veluti numen Vrbinates coluerunt: sub eo quiescit atq; æqua omnia, nō minus quā Romani sub Numa assequuti.

De quodā qui Ricardum secundū Britannia regem se fuxit.

Cum Henricus quartus Ricardum secundum, fratrem patrualem Britannia regem in vincula coniecisset: ac regnum occupasset, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt cum liberaret, aut saltem vlcisceretur, regia veste sacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi musicorum numero fuerat, atque ei in omnibus persimilis erat. Ricardum igitur in insulam effugisse, ē carcere disseminauit. Ad eam famam, cum multi conuenissent, supposititiūmque Regem sequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cōserta manu in fugā omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longē pōst verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxonensī Britanno, qui se fuxit Georgij Clarentia ducis filium.

Ætate nostra in Britannia regnante Henrico septimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentia ducis filium asseruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britannus quidā sacerdos, finxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugisse, & pro eo adolescentē Oxonensem organistæ filiū, qui ei simillimus erat ostēdebat. Hunc in Irlandiā deductū, eius insulæ populi Regē appellarunt, quibus subnixus, accedente præterea Britannorū exulum ope satis magna manu in Britannia traiecit: vbi ab Henrico statim prælio superatus, ac captus, cum ab eo populo ostenderetur, vnā eū vero Eduardo, frans illa prorsus detecta fuit. Henricūque hunc falsum Eduardum, anno quadringentesimo octogesimo septimo post mille culinæ seruitio relegauit.

De alio qui se Ricardum, Orcadum ducent, Eduardi quarti Britannorum regis filium simulauit esse.

Post hunc falsum Eduardū, iterū anno quadringentesimo septimo post mille, a virginis patru, in Britannia Scotorum

verus natus est filius, cui Odoni Antonio nomē indidit, cū ob sceleratā vitam cō Vrbinates interemissent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatū conscendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lōgè scelicus ei, quān̄ his de quibus est dictū, fauente fortuna: nā vt Vrbinates Odonis scelus in se irritauerat, ita propter virtutis magnitudinē, Federicū veluti nūmēo Vrbinates coluerunt: sub eo quiesca atq; æqua omnia, nō minus quā Romani sub Numa assequuti.

De quodā qui Ricardum secundū Britanniarū regem se fuisse.

Cum Henricus quartus Ricardū secundum, fratrem patrualem Britanniarū regem in vincula coniecisset: ac regnum occupasset, Salesberianus comes ex matre Ricardi frater, vt cum liberaret, aut saltem vlcisceretur, regia veste sacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi musicorum numero fuerat, atque ei in omnibus persimilis erat. Ricardū igitur in insulam effugisse, ē carcere disseminauit. Ad eam famam, cum multi conuenissent, supposititiūmque Regem sequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cōserta manu in fugā omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longē post verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxoniensi Britanno qui se fuisse Georgij Clarentiæ ducis filium.

Ætate nostra in Britannia regnante Henrico septimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentiæ ducis filium asseruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum vtroque in Britannia regnante, Britanno quidā sacerdos, finxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugisse, & pro eo adolescentē Oxoniensem organistæ filiū, qui ei simillimus erat ostēdebat. Hunc in Irlandiā deductū, eius insulae populi Regē appellarunt, quibus subnixus, accedente præterea Britannorū exulum ope satis magna manu in Britanniā traiecit: vbi ab Henrico statim prælio superatus, ac captus, cum ab eo populo ostenderetur, vnā cū vero Eduardo, frans illa prorsus detecta fuit. Henricūque hunc falsum Eduardum, anno quadringentesimo octogesimo septimo post mille culina: seruitio relegauit.

De alio qui se Ricardum, Orcadum ducem, Eduardi quartū Britanniarū regis filium simulauit esse.

Post hunc falsum Eduardū, iterū anno quadringentesimo septimo post mille, à virginis partu, in Britannia Scotorū

verus verus est filius, cui Odoni Antonio nomine indidit, eū ob scelestā vitam cū Vrbinates interemissent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatū conscendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, longē felicitas ei, quā hīs de quibus est dictū, fauente fortuna: nā vt Vrbinates Odonis scelus in se irritauerat, ira propter virtutis magnitudinē, Federicū veluti numen Vrbinates coluerunt: sub eo quiescit atq; æqua omnia, nō minus quā Romani sub Numa assequuti.

De quodā qui Ricardum secundū Britannia regem se fuxit.

Cum Henricus quartus Ricardum secundum, fratrem patruelēm Britannia regem in vincula coniecisset: ac regnum occupasset, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut saltem vlcisceretur, regia veste sacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi musicorum numero fuerat, atque ei in omnibus persimilis erat. Ricardum igitur in insulam effugisse, ē carcere disseminauit. Ad eam famam, cum multi conuenissent, supposititiūque Regem sequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cōserta manu in fugā omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longē post verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxoniensi Britanno qui se fuxit Georgij Clarencie ducis filium.

Ætate nostra in Britannia regnante Henrico septimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarencie ducis filium asservaret, Georgius autem Eduardū atque Ricardi frater fuerat, quorum utroque in Britannia regnante, Britannus quidā sacerdos, fuxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugisse, & pro eo adolescentē Oxoniensem organistæ filium qui ei simillimus erat ostēdebat. Huic in Islandiā deductū, eius insulæ populi Regē appellarunt, quibus subnixus, accedente præterea Britanno exulum opē satis magna manu in Britannia traiecit: vbi ab Henrico statim prælio superatus, ac captus, cum ab eo populo ostenderetur, vnā eī vero Eduardo, fraus illa prorsus detecta fuit. Henricūque hunc falsum Eduardum, anno quadringentesimo octogesimo septimo post mille culinae seruitio relegauit.

De alio qui se Ricardum, Oxoniū ducem, Eduardi quarti Britanniarum regis filium simulauit esse.

Post hunc falsum Eduardū, iterū anno quadringentesimo septimo post mille, à virginis partu, in Britannia Scotorum

verus natus est filius, cui Odoni Antonio nomine indidit, eū ob scelestā vitam eū Vrbinatez in carcerem misissent, Federicus populis ita annitentibus, ad principatū conscendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, longē felicior ei, quā his de quibus est dictū, fauente fortunā nā vt Vrbinatez Odonis scelus in se inuicauerat, ita propter virtutis magnitudinē, Federicū veluti nomen Vrbinatez coluerunt: sub eo quiescit atq; æqua omnia, nō minus quā Romani sub Numa assequunt.

De quodā qui Ricardum secundū Britanniarum regem se fecerit.

Corā Henricus quartus Ricardum secundum, fratrem patrem Britanniarum regem in vincula coniecisset: ac regnum occupasset, Salubertanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut saltem vlcisceretur, regia veste sacerdotem adornauit, qui olim in Ricardi musicorum numero fuerat, atque ei in omnibus persimilis erat. Ricardum igitur in insulam effugisse, & carcere disseminauit. Ad eam famam, cum multi conuenissent, suppositiūmque Regem sequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis obseruata manu in fugā omnes conuertit, atque occidit, inter quos haud longē post verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxoniensi Britanno qui se fecerit Georgij Clarentia ducis filium.

Ætate nostra in Britannia regnante Henrico septimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentia ducis filium asserueret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quantum utroque in Britannia regnante, Britannus quidā sacerdos, finxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugisse, & pro eo adolescentē Oxoniensem organistæ filiū, qui ei simillimus erat ostēdebat. Hunc in Islandiā deductū, eius insulæ populi Regē appellarunt, quibus subitus, accedente præterea Britanniarū exulum ope satis magna manu in Britannia traiecit: vbi ab Henrico statim prælio superatus, ac captus, cum ab eo populo ostenderetur, vnā eū vero Eduardo, fraus illa profus detecta fuit. Henricūque hunc falsum Eduardum, anno quadringentesimo octogesimo septimo post mille culinae seruitio relegauit.

De alio qui se Ricardum, Orcadum ducem, Eduardi quarti Britanniarum regis filium simul ait esse.

Post hunc falsum Eduardū, interū anno quadringentesimo septimo post mille, à virginis partu, in Britannia Scotocuna

verus natus est filius, cui Odoni Antonio nomē indidit, cū ob scelestā vitam cū Vrbinates interemissent, Federicus populis ira ammentibus, ad principatū conscendit, vt comitis Guidonis naturalis filius, lōgē forticius ei, quā his de quibus est dictū, fauente fortunat nā vt Vrbinates Odonis scelus in se irritauerat, ira propter vitæ magnitudinē, Federicū veluti nuntium Vrbinates coluerunt: sub eo quæta atq; æqua omnia, nō minus quā Romani sub Numa assequunt.

De quodā qui Ricardum secundū Britannia regem se fecit.

Cum Henricus quartus Ricardum secundum, fratrem patruelicū Britannia regem in vincula coniecisset: ac regnum occupasset, Salesberitanus comes ex matre Ricardi frater, vt eum liberaret, aut saltem vlcisceretur, regia veste sacerdotem adornaui, qui olim in Ricardi musicatum numero fuerat, atque ei in omnibus persimilis erat. Ricardum igitur in insulam effugisse, è carcere disseminauit. Ad eam famam, cum multi conuissent, supposititiūque Regem sequerentur, Henricus valido exercitu, cum eis cōserta manu in fugā omnes excoerxit, atque occidit, inter quos haud longē post verus quoque Ricardus fuit.

De quodam Oxoniensi Britanno, qui se fecit Georgij Clarentia ducis filium.

Ætate nostra in Britannia regnante Henrico septimo cum in carcere Eduardum Georgij Clarentia ducis filium asseruaret, Georgius autem Eduardi, atque Ricardi frater fuerat, quorum, utroque in Britannia regnante, Britannus quidā sacerdos, fuxit Eduardū, qui in carcere erat, Henrici manus effugisse, & pro eo adolescentē Oxoniensem organistæ filiū, qui ei simillimus erat ostēdebat. Hunc in Insulā deductū, eius insulæ populi Regē appellarunt, quibus subnixus, accedente præterea Britannorū exulum ope satis magnā manu in Britannia traherit: vbi ab Henrico statim prælio superatus, ac captus, cum ab eo populo ostēderetur, viā cū vero Eduardo, fraus illa prorsus detecta fuit. Henricūque hunc falsum Eduardum, anno quadringentesimo octogesimo septimo post mille culinx seruitio relegauit.

De alio qui se Ricardum, Oreadum ducem, Eduardi quarti Britannorum regis filium simulauit esse.

Post hunc falsum Eduardū, ierū anno quadringentesimo septimo post mille, à virginis partu, in Britannia Scotorum